

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci **žalobců: a) E. M.**, nar. X., státní příslušnost U., v ČR bytem K. IV, S. 625, **b) nezletilý D. M.**, nar. X, státní příslušnost U., bytem v ČR K. IV, S. 625, zastoupen žalobkyní a) jakožto zákonnou zástupkyní, *právně zastoupeni JUDr. Rostislavem Netrvalem, Ph.D., advokátem, se sídlem Klatovy, Zlatnická 78*, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. prosince 2014, č.j. OAM-401/ZA-ZA14-ZA14-2014

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci se žalobou domáhají zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž žalobcům nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb. o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Žalobci v **žalobě** namítali, že byli v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany jako jeho účastníci zkráceni na svých právech, a namítali, že žalovaný v předchozím správním řízení porušil ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), neboť žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu (§ 2

odst. 4 správního řádu), dále žalovaný porušil § 68 správního řádu, § 12 a § 14a zákona o azylu.

Žalovaný **ve vyjádření k podané žalobě** uvedl, že žaloba není způsobilá zpochybnit závěry, k nimž v rámci správního řízení dospěl. Žalobní body jsou formulovány pouze v obecné podobě a nesplňují zákonem požadované náležitosti ve smyslu ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. Nelze z nich jednoznačně dovodit, z jakých skutkových důvodů považují žalobci napadený výrok rozhodnutí za nezákonný, jakých konkrétních pochybení a nezákonností se žalobci ve svém podání dovolávají. Pouhým odkazem na jednotlivá ustanovení zákona (popř. uvedením zákonného ustanovení v negativní podobě, tedy konstatováním, že žalovaný citovaným zákonným povinností nedostál) bez bližšího skutkového vymezení namítaných porušení nelze dostatečně přijatelně odůvodnit nezákonnost postupu žalovaného. S ohledem na shora uvedené skutečnosti měl žalovaný za to, že námitky obsažené v podané žalobě nejsou způsobilé zpochybnit rozhodnutí žalovaného ve věci udělení mezinárodní ochrany.

Podáním ze dne 26.11.2015 žalobci prostřednictvím ustanoveného právního zástupce **doplňli žalobu**. Uvedli, že samotné důvody žalobního návrhu spočívají v nesprávném právním posouzení situace obou žalobců. Žalobci ve své domovské zemi, t.j. Ukrajině, byli vystaveni velmi výraznému národnostnímu a v důsledku toho i sociálnímu útisku a byli pronásledováni. Samozřejmě o pronásledování je třeba uvažovat zejména ve vztahu k žalobkyni a), její syn D. M. s ohledem na svůj věk pak byl utiskován zejména svými vrstevníky v předškolních zařízeních. Národnostní a v důsledku toho sociální útisk, kterému oba žalobci čelili, má své jednoduché vysvětlení a má rasový podtext. Předně žalobci uvádějí, že již samotné jejich příjmení je v současné době v nacionalisticky orientované Ukrajině velkým problémem. Jméno M. není ukrajinské jméno, nýbrž se jedná o ruské jméno muslimského původu, což pouze doplňuje křestní jméno žalobce b), tedy D.. Rovněž toto jméno, tedy jméno křestní, není ukrajinské, nýbrž je muslimského původu. Otec žalobkyně a), a tedy dědeček žalobce b), který již nežije, byl původem Tatar, a již z tohoto důvodu byl vystaven národnostnímu útisku, neboť jak je obecně známo, značná část populace Tatarů v zemích bývalého Sovětského svazu pocházela z oblasti Krymu a i z oblasti Donbasu, tedy z míst, která v posledním časovém období fakticky bezprostředně předcházejícím podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR oběma žalobci, byla a je předmětem válečného konfliktu, ať již bude kvalifikován mezinárodně právně jakkoliv. Jedná se o oblast, kde do současné doby každodenně dochází k ozbrojeným střetům mezi vojenskými či polovojenskými jednotkami, oblast, kde každý den v důsledku užití střelných zbraní a zbraní hromadně účinných umírají nevinní lidé. Žalobkyně a) pak čelila již od počátku návštěvy školní docházky národnostnímu útlaku pro svůj původ a bohužel musí přiznat, že v posledních letech čelila i útlaku sociálnímu, neboť neměla oporu v žádné rodině v domovském státě, jelikož její rodina žije v České republice. Žalobkyně a) má manžela, který se jmenuje A. S., nar. X, který je osobou s povoleným trvalým pobytem na území ČR, a to na adrese K. 338, K., kde žije i jeho matka, která má rovněž povolen trvalý pobyt, a to po dobu déle než 6ti let. Otec manžela žalobkyně a) již zemřel (otcovský děd žalobce b). Rovněž na území ČR trvale žije a má zde pobyt matka žalobkyně a) a babička žalobce b) paní O. B., která bydlí na adrese S. 599, K.. Veškeré sociální zázemí, resp. rodinu tedy mají žalobci mimo území domovského státu. Je tedy na ně nahlíženo v domovském státě jako na osoby, které

snad mají mít jakési sociální zajištění díky příbuzným na „západě“, a z tohoto důvodu měli problémy i například při uplatňování žádosti o čerpání sociálních dávek, které po určitou dobu byly jediným příjmem, vyjma příjmu od manžela žalobkyně a). Žalobci dále poukazovali na skutečnost, že místem jejich faktického pobytu v domovském státě je město Luk ve volyňské oblasti, která, jak je obecně známo, byla a je dosud užívána komunitou volyňských Čechů, sama tato skutečnost již osvědčuje fakt, že by žalobcům měla být přiznána mezinárodní ochrana, neboť na vládní úrovni situaci komunity volyňských Čechů projednávali i nejvyšší političtí představitelé České republiky, kteří rozhodli o uvolnění prostředků ze státního rozpočtu ČR ve prospěch těchto osob a umožňují jim návrat do České republiky, garantují jim zrychlené řízení o udělení státního občanství, a tento přístup je jistě odůvodněn situací, která ve volyňské oblasti panuje. Ve stejné atmosféře, tedy atmosféře, ve které žijí osoby, kterým vláda ČR poskytuje významnou podporu a které upřednostňuje před jinými žadateli, ať již jde o občanství, či o možnost pobytu na území ČR, žili rovněž oba žalobci. Žalobci na podporu svých tvrzení uvedených shora navrhovali k důkazu provést výslech matky žalobkyně a) paní O. B., k obeslání pod adresou S. 599, K. IV, 339 01, výslech manžela žalobkyně a) A.S., bytem K. 338, K. II, 339 01.

Žalobci žádali, aby soud zrušil napadené rozhodnutí a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.

Dále se žalobci podáním ze dne 5.1.2016 vyjádřili k vyjádření žalovaného k podané žalobě. Konstatovali, že se žalovaný ve svém vyjádření zabývá pouze formálními námitkami a tedy důvody, proč by žalobě nemělo být vyhověno, případně tato odmítnuta z důvodů údajného formálního pochybení. Žalovaný se vůbec nevyjadřuje k materiálním důvodům a tedy hmotně právním námitkám, které jsou uvedeny v doplnění žalobního návrhu, přestože doplnění žalobního návrhu obsahuje věcnou argumentaci, a tedy tvrzení žalobců, žalovaný se s žádným z těchto žalobci předneseným argumentem nezabývá. Vzhledem k tomu, že žalovaný věcně žalobu nerozporuje, domnívali se oba žalobci, že věcně právně žalobu uznává.

Podáním ze dne 15.1.2016 se žalovaný **vyjádřil k doplnění žaloby**. Nesouhlasil s obsahem žalobních námitek, své rozhodnutí považoval za zákonné, vydané v souladu s právními předpisy a zohledňující dostatečně zjištěný skutkový stav. Trval na závěrech vyjádřených v napadeném rozhodnutí, důvody k udělení mezinárodní ochrany v podobě azylu či doplňkové ochrany na straně žalobců absentují. Napadené správní rozhodnutí měl za přezkoumatelné a věcně správné, řádně zohledňující materiály obsažené ve spise. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný shrnul důvody podané žádosti, jak byly v průběhu správního řízení zjištěny. V žádosti žalobkyně a) uvedla, že má ruské příjmení a na Ukrajině nemá Rusy nikdo rád. Stěžovala si na nepřátelskou atmosféru ve společnosti a na problémy západní Ukrajiny s přicházejícími uprchlíky z východu. Ani z dalších souvislostí, které v průběhu správního řízení uvedla, ale nelze dovodit opodstatněnost obav, že by se pro své příjmení (či jméno) žalobkyně či její syn stali v případě návratu terčem jednání, jež by svými charakteristikami dosahovalo azylově relevantního pronásledování či vážné újmy. Ve vlasti sama, jak uvedla, nikdy se státními orgány neměla problém. Jako samoživitelka byla od synova narození příjemcem státem poskytovaného finančního příspěvku, byť o něj bylo třeba opakovaně žádat a dokládat skutečnosti podmiňující jeho přiznání a byť jeho výše jí byla snížena. Sama však připustila, že ji podporoval manžel. Obývala vlastní byt a po dokončení

právníckého vzdělání rok či dva provozovala právní praxi. V souvislosti s obsahem a formou negativních projevů správní orgán odkazoval na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 4 Azs 101/2008 - 65 ze dne 29. 7. 2009, v němž je dále odkazováno na rozsudek Vrchního soudu v Praze č.j. 7 A 754/2000 ze dne 30. 10. 2001, vztahující se k případu žadatele z Kazachstánu: „...je známým jevem v každé zemi (byť v některé více a v jiné méně, nicméně i v zemích nejvyššího standardu ochrany lidských práv a důsledné demokracie), že příslušníci určité rasy, národnosti, náboženského vyznání, sociální skupiny nebo politického přesvědčení se mohou stát u svých spoluobčanů právě pro tyto vlastnosti terčem ústrků, slovních i fyzických útoků, diskriminačních postupů při přístupu ke vzdělání, k výkonu určitých povolání, ba dokonce i přístupu na určitá místa nebo užívání veřejného majetku. Zdrojem takového nepřátelského jednání mohou být nejružnější negativní lidské vlastnosti jako xenofobie, animozita, závist, msta za dřívější příkoří domnělá i skutečná, důvodná i nedůvodná obava o bezpečnost, náboženské důvody, strach z ohrožení sociálních jistot atd. To však samo o sobě není ještě pronásledování ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu (resp. ve smyslu čl. 1, bod A.2. Úmluvy o právním postavení uprchlíků, publikované v České republice pod č. 208/1993 Sb.).“ Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že v případě jakéhokoli protiprávního jednání vůči své osobě či synovi má žalobkyně reálnou možnost domáhat se nápravy a ochrany. Žalovaný v rozhodnutí nepominul skutečnosti, jež žalobkyně uvedla jako důvod své a synovy žádosti o mezinárodní ochranu. V rozhodnutí se jimi zabýval v dostatečném rozsahu a popsal, proč je nelze hodnotit jako relevantní z hlediska institutu mezinárodní ochrany v žádné z jejích podob. Ze sdělení samotné žalobkyně v pohovoru je zřejmé, že od návratu do vlasti ji po jejím posledním příjezdu do ČR odrazují válečné operace v zemi a ekonomická a bezpečnostní situace v místě jejich bydliště v Lutsku. Z jejího následného upřesnění pak vyplývá, že důvodem jejich obav z návratu do Lutsku nejsou „oficiální vojenské operace“, ale zhoršené bezpečnostní podmínky v místě jejich bydliště, jíž se nelze vyhnout přestěhováním se v rámci Ukrajiny, neboť situace je dle jejich slov stejná i v ostatních ukrajinských městech. Z jejich sdělení je zřejmé, že původně měla v úmyslu se na Ukrajinu vrátit, rozhodla se však až nyní zůstat zde s manželem kvůli válce na Ukrajině a kvůli legalizaci svého zdejšího pobytu po vypršení platnosti víza. Sama přitom uvedla, že ani o jiném způsobu legalizace svého a synova zdejšího pobytu neuvažovala. Ke snaze legalizovat zdejší pobyt prostřednictvím vstupu do řízení o mezinárodní ochraně se Nejvyšší správní soud vyjadřoval mnohokrát, na tomto místě správní orgán odkázal na rozsudek č.j. 5 Azs 43/2003-38 ze dne 22. 1. 2004: „Poskytnutí azylu je tak zcela specifickým důvodem pro povolení pobytu cizince na území České republiky a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců, tak jak jsou upraveny zákonem 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. Ve vztahu k sdělením žalobkyně o absentujícím rodinném zázemí a obtížné sociální situaci žalovaný odkazoval na konstatování Nejvyššího správního soudu v usnesení č.j. 1 Azs 6/2008-58 ze dne 20. 2. 2008: „...Správní orgán i krajský soud jsou ve shodě s cit. judikaturou, podle níž zdravotní stav může být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany jen zcela výjimečně. Tím méně pak může být důvodem pro úspěšnou stěžovatelovu žádost jeho tvrzení, kterým opětovně argumentuje v kasační stížnosti, že v zemi původu již ztratil rodinné zázemí i sociální zakotvení (např. rozsudek NSS ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 47/2004 - 60).“ Způsob realizace vztahů žalobkyně a jejího syna s rodinnými příslušníky je věcí jejich vzájemné dohody. Je však třeba konstatovat, že Česká republika není jediným místem, kde může žalobkyně žít spolu s manželem a popřípadě i se svou matkou, pokud takovou možnost budou uvedené osoby preferovat před dosavadním stavem, kdy žili odděleně na území dvou

různých států a jejich vzájemné kontakty mezi nimi probíhaly formou návštěv. Žalobkyně i její manžel jsou státními příslušníky Ukrajiny, a jak sama žalobkyně uvedla, manžel namísto pobytu na Ukrajině upřednostnil pobyt v ČR. Nyní se obává návratu, neboť by byl na Ukrajině odveden do armády. Ač žalovaný nezpochybňoval komplikovanou situaci obyvatel východní Ukrajiny, která na ně dopadá v důsledku konfliktu probíhajícího v západní části země, uvedl, že nelze nepříznivé důsledky projevující se i v oblasti hmotné a sociální označit jako projevy cílené diskriminace. Správní orgán neshledal, že by žalobkyní popsané problémy naplňovaly znaky azylově relevantního pronásledování, nelze v nich spatřovat ani skutečnosti hodné zvláštního zřetele ve smyslu § 14 zákona o azylu, ani důvod k obavám ze skutečného nebezpečí vážné újmy ve smyslu ustálené judikatury. V této souvislosti žalovaný odkázal např. na usnesení Nejvyššího správního soudu č.j. 5 Azs 134/2014 ze dne 11. 12. 2015: *„K tomu je možné uvést, že se krajský soud skutečně v podstatě omezil na konstatování, že výčet skutečností, které se považují za vážnou újmu a jejichž skutečné nebezpečí hrozící žadateli je důvodem pro udělení doplňkové ochrany, je taxativní, přičemž ekonomické a sociální důvody mezi ně nepatří. Zároveň však krajský soud odkázal na rozhodnutí žalovaného, který se k jednotlivým důvodům uvedeným v § 14a odst. 2 zákona o azylu dostatečně vyjádřil. Věcně přitom nelze těmto závěrům krajského soudu, jak je uvedeno níže, nic vytknout a i přes jejich stručnost je není možné považovat za nepřezkoumatelné.“* ... *„Jak již bylo opakovaně řečeno, ekonomické důvody nejsou v souladu s konstantní judikaturou zdejšího soudu dostačujícím důvodem ani pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že ani obavy z toho, že v případě návratu do vlasti bude stěžovatel nezaměstnaný, nelze považovat za hrozbu skutečného nebezpečí vážné újmy, jak je vymezena v § 14a zákona o azylu, resp. v čl. 15 původní i nové kvalifikační směrnice (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2007, č. j. 5 Azs 15/2007-79, www.nssoud.cz). Ani odkaz na neuspokojivou sociální situaci v zemi původu není dle ustálené judikatury zdejšího soudu sám o sobě způsobilý odůvodnit udělení doplňkové ochrany (viz např. zmínovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2007, č. j. 5 Azs 15/2007-79). Jako důvod pro přiznání mezinárodní ochrany nelze hodnotit ani skutečnost, že žalobkyně na Ukrajině žije v oblasti obývané volynskými Čechy, takový důvod nespadá mezi skutečnosti taxativně vymezené zákonem o azylu a nadto jej žalobkyně formuluje a předestírá teprve v žalobě, aniž by jej v řízení před správním orgánem dříve zmínila. Žalovaný proto považoval tuto žalobní námitku za irelevantní. V souvislosti s bezpečnostní situací na Ukrajině žalovaný nepominul sdělení žalobkyně, byl nicméně nucen konstatovat, že popisované události je nezbytné hodnotit v souvislosti s konkrétním případem žalobkyně. Z úvah obsažených v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá rozdílnost v bezpečnostní situaci, jaká panuje v západní části země, a oproti tomu v oblastech vystavených ozbrojeným střetům, lokalizovaných na východní Ukrajině. K bezpečnostní situaci v zemi je třeba odkázat na konstatování obsažené v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Azs 265/2014-17 ze dne 15. 1. 2015: „...Na Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.“* Na tento závěr pak Nejvyšší správní soud následně odkázal i ve své pozdější judikatuře, např. v usnesení č.j. 9 Azs 211/2015 - 23 ze dne 15. října 2015. Tyto žalobní námitky se proto žalovanému

jevily rovněž jako nepřipadné. Vzhledem ke všem výše uvedeným souvislostem považoval žalovaný návrh žalobců na provedení důkazu výsledkem navrhovaných osob za nadbytečný. Žalovaný trval na závěrech vyslovených v rozhodnutí, neboť námitky uvedené v žalobě nejsou způsobilé vyvrátit správnost a zákonnost rozhodnutí samotného, ani postupu žalovaného směřujícího k jeho vydání v rámci správního řízení. Rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci, žalobkyně měla dostatek prostoru uvést veškeré skutečnosti, jež považuje z hlediska své žádosti o mezinárodní ochranu za podstatné. Žalovaný opatřil za účelem vydání rozhodnutí dostatek podkladů, s nimiž měla žalobkyně možnost se seznámit a navrhnout jejich doplnění. Žalovaný nezpochybňoval komplikovanost současné situace na Ukrajině, přesto měl svůj závěr co do absence důvodů k udělení azylu či doplňkové ochrany v případě žalobkyně za dostatečně odůvodněný a přezkoumatelný. Pro řízení před soudem odkázal na obsah spisového materiálu shromážděného ve věci, zejména pak na výpovědi, které učinila žalobkyně v průběhu správního řízení, a na vydané rozhodnutí.

Žalovaný žádal, aby soud žalobu zamítl.

Součástí **správního spisu** je žádost žalobců o udělení mezinárodní ochrany datovaná dne 21. 8. 2014, v níž žalobkyně a) sdělila, že jsou s žalobcem b) státními příslušníky Ukrajiny, ukrajinské národnosti a vyznávají pravoslaví. Žili ve městě Luck, ve Volyňské oblasti. Žalobkyně a) ani nikdo z rodiny není členem žádné politické strany, nikdy proti ní nebylo, ani v současnosti není, vedeno trestní stíhání. Je vdaná, manžel žije v ČR na základě povolení k trvalému pobytu. Otec žalobkyně a) žije v Ruské federaci, matka v ČR v Klatovech, též na základě povolení k trvalému pobytu. Žalobkyně a) dosáhla vysokoškolského vzdělání v oboru právo, pracovala dva roky jako soukromý právník. Během posledních 10 let byla na dovolené v Turecké republice, Egyptské arabské republice a Srílanské demokratické socialistické republice. Ve vlasti pobírala sociální dávky jako matka samoživitelka, nyní jí finančně i materiálně pomáhá manžel. Vlast naposledy i se synem opustila dne 25. 5. 2014, manžel pro ně přijel na Ukrajinu osobním automobilem, do ČR pak jeli přes Polskou republiku. Žalobkyně a) a její syn měli k cestě vyřízena česká víza. Důvodem jejich odjezdu z Ukrajiny bylo pozvání jejího manžela. Žalobkyně a) do ČR jezdí od roku 2003 každý rok na návštěvy matky, naposledy zde byla i se synem v zimě. ČR považuje za svou cílovou zemi, ráda by zde pokračovala ve své profesi právníčky. Potvrdila, že za svého pobytu v cizině spojení se zastupitelským úřadem své vlasti nenavázala, nikdy v minulosti o mezinárodní ochranu nežádala. Nyní se tak jménem svým a svého nezletilého syna rozhodla učinit, protože na Ukrajině je válka. Veškerá pozornost je upírána na probíhající konflikt. Jako matka samoživitelka pobírá příspěvek, který byl snížen na polovinu, protože jsou potřeba všechny dostupné prostředky na válku. Manžel jí posílal peníze z ČR, ale je problém je v bance vybrat. Banky vydávají omezenou sumu peněz. Když člověk nemá někde schované peníze, tak nemá nic. Také dochází k omezování dodávek plynu. Žalobkyně a) s manželem uzavřela sňatek dne 11.10.2013. Manžel za ní na Ukrajinu jezdil, stejně tak jako ona do ČR. Ale nyní už to nejde, manžela by odvedli do války. Kvůli současné situaci se žalobkyně a) na Ukrajinu se synem nechce vrátit. Její matka tam zajede pro jejich věci na zimu a pro synovy doklady, aby zde mohl jít do školy. V případě návratu do vlasti se žalobkyně a) obává fyzických útoků, okrádání. Má ruské příjmení a na Ukrajině nyní nikdo Rusy nemá rád. Policie nefunguje, místní policejní stanice byla zničena. Žalobkyně a) to

zažila, když jí ukradli kabelku. Volala na policii a nepomohli jí. Všechny muže posílají bojovat, doma zůstávají jen ženy. Žalobkyně a) se bojí o sebe a o syna. Do školy ho musela doprovázet, někdo by ho mohl okrást nebo zbít. Svůj i synův zdravotní stav označila za dobrý. Ve vlastnoručně psaném prohlášení uvedla obdobné skutečnosti. Žalobkyně a) prokázala v průběhu správního řízení svou totožnost a státní příslušnost cestovním dokladem č. EE877978, platným do dne 20. 1. 2019. Synovu totožnost a státní příslušnost prokázala cestovním dokladem č. AA056696, platným do dne 14. 4. 2017. Pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl s žalobkyní a) proveden dne 25. 8. 2014 za přítomnosti tlumočnice ukrajinského jazyka. V průběhu pohovoru žalobkyně a) mj. uvedla, že na Ukrajině žila sama se svým synem ve vlastním bytě v Lucku ve Volyňské oblasti. Sňatek s manželem uzavřela dne 11. 10. 2013, ale znali se už asi tři roky před tím. Chodit spolu začali až v roce 2013. Společnou domácnost na Ukrajině nikdy nesdíleli, protože manžel žije trvale v ČR, na Ukrajinu jezdil jen na návštěvy, žalobkyně a) pak jezdila do ČR. Otec jejího nezletilého syna ji opustil, když byla těhotná, domnívala se, že žije někde v Lucku. Nekomunikují spolu, syna ani nikdy v životě neviděl, nechtěl to. Na výživu syna jeho otec nikdy nijak nepřispíval, žalobkyně a) ho o to ani nepožádala. Jezdila často do zahraničí a do ČR za matkou. Kdyby žádala, aby se synův otec podílel na jeho výživě, musela by ho při každém synově vycestování z vlasti žádat o souhlas. Lepší pro ni bylo se s ním vůbec nebavit, on ani neví, jestli má dceru nebo syna. Od synova narození žalobkyně a) dostávala sociální dávky jako matka samoživitelka, ale každého půl roku musela o tento příspěvek znovu požádat. Musela prokázat, že je matka samoživitelka, že se nikdo kromě ní o jejího syna nestará, že se neprovdala, že syna nikdo neadoptoval. Tento příspěvek nyní už nedostane, protože o něj měla znovu požádat v srpnu 2014, byla ale tady. Stejně o moc nepřišla, tuto dávku snížili, byla velmi malá. Uzavření sňatku na poskytování tohoto příspěvku nemělo vliv. Manžel by musel syna adoptovat, aby nebyla oficiálně matka samoživitelka. Syn ve svém rodném listu nemá uvedeného žádného otce, jako otce oslovuje současného manžela žalobkyně a). Profesi soukromého právníka se zabývá asi rok nebo dva, pracovala doma, neměla žádnou kancelář, mohla tak být stále se synem. Před tím pět let studovala denní studium magisterského oboru právo, aby tuto profesi mohla vykonávat. V té době jí prostředky na studium a živobytí posílala matka z ČR. Je tady už více než 12 let, asi 11 let zde má povolení k trvalému pobytu. Po matčině odjezdu z Ukrajiny žila se svou babičkou v jejím bytě v Lucku, od svých 20 let bydlela sama ve vlastním bytě, jak uvedla výše. Matka ji na Ukrajině navštěvovala. Do ČR jezdí žalobkyně a) od roku 2003 každý rok, nebyla tu jen v roce 2011. Babička tehdy byla po mrtvici, musela se starat nejen o syna, ale i o nepohyblivou babičku, matka jí na Ukrajinu posílala peníze. Babička nakonec v roce 2011 zemřela. O otcovi ví pouze to, že naposledy žil někde v Ruské federaci, v Tatarstánu ve městě Almetjevsk. Do jejích 18 let jí posílal výživné, proto věděla, kde je, bylo to na stvrzenkách. Od svých 18 let o něm nic neví, ale domnívá se, že tam zůstal. Manžel žalobkyně a) žije v ČR pět let na základě povolení k trvalému pobytu, pochází z Ivanofrankovské oblasti, z města Kaluš. Na Ukrajinu jezdil na návštěvy, tady studoval, nyní pracuje. Na Ukrajině má babičku a strýce, bratra své matky, jeho rodiče žijí v ČR. V lednu 2014 navštívil své příbuzné v Kaluši. Žalobkyně a) se synem tam byli s ním, chtěl je svým příbuzným představit. V květnu 2014 žalobkyně a) se synem z Ukrajiny odjeli, protože zde chtěla navštívit svou matku a manžela, jezdí takto často, před tím tu byla za příbuznými v zimě 2014. Domnívala se, že se opět se synem na Ukrajinu vrátí. Nevrátila se kvůli probíhajícím válečným operacím. Jedná se také o ekonomickou situaci, vláda veškeré státní výdaje, které lidem mohla snížit, tak snížila, aby měla prostředky na armádu. Ceny

všeho rostou, v Lucku byla zničena policejní stanice, lidé se nemají kam obracet. Policie tam ani prakticky není, protože polovina policistů dala výpověď a druhou polovinu poslali bojovat napřed do Kyjeva, pak na Krym a nakonec na východ země. V současné době není žalobkyně a) ve vlasti s nikým v kontaktu, dříve komunikovala s kamarádkou z Lucku. Té manžel před dvěma dny volal a říkala, aby se žalobkyně a) se synem do Lucku nevraceli. V Lucku sice žádné bojové operace neprobíhají, ale je tam spousta ozbrojených skupin, které současnou situaci na Ukrajině zneužívají. Okrádají a napadají lidi. Spousta žen zůstala ve městě samotných, je to pro ně těžké. Žalobkyně a) nepouštěla syna samotného do školy, doprovázela ho. Dříve chodil plavat, ale bazén byl daleko od místa jejich bydliště a žalobkyně a) se bála ho tam vodit. Syn nemohl chodit do žádných zájmových kroužků, které by byly mimo školu. O přestěhování v rámci Ukrajiny, např. do místa manželova bydliště, žalobkyně a) neuvažovala, protože taková je situace i jinde. Navíc manželovi strýc říkal, ať se na Ukrajinu nevrací, protože by ho odvedli do armády. V jiných oblastech jsou problémy s uprchlíky z východu, situace mezi obyvateli západní a východní Ukrajiny je vyhrocená, jedná se o velkou nevraživost mezi lidmi. V Lucku nyní nejde plyn, neteče teplá voda. Ke své ekonomické situaci žalobkyně a) sdělila, že na tom nebyla špatně, zahraniční dovolené jí platila matka, syn měl vše, co potřeboval, finančně ji zajišťovala matka. Jiné důvody k odjezdu žalobkyně a) neměla, o mezinárodní ochranu požádala jménem svým a svého nezletilého syna kvůli válce, a protože tady nechtěla zůstat nelegálně. Neučinila tak bezprostředně po příjezdu do ČR, protože doufala, že se situace uklidní. Veřejně či politicky aktivní ve vlasti nikdy nebyla, žádné problémy se státními orgány neměla, jinak by ani nemohla pracovat jako soukromý právník. Manžel zde pracuje jako řidič dodávky, vozí zboží pro soukromou firmu. K dotazu správního orgánu žalobkyně a) sdělila, že samostatný pohovor s jejím nezletilým synem by neměl význam, jeho vnímání skutečnosti je zkreslené, je ještě malý. V závěru pohovoru žalobkyně a) doplnila, že zde má matku, manžela, kteří se o ni a jejího syna postarají. O mezinárodní ochranu pro něj a pro sebe žádá pouze z důvodu legalizace pobytu, aby zde nebyli nelegálně a syn mohl chodit do školy. Vzhledem k nízkému věku nezletilého žalobce b) nevyslechl správní orgán tohoto přímo, ale jen prostřednictvím jeho zákonné zástupkyně-matky, neboť takové svědectví by nemělo zásadní vliv na rozhodnutí správního orgánu. Na podporu svých tvrzení žalobkyně a) doložila správnímu orgánu oddací a synův rodný list.

V **napadeném rozhodnutí** žalovaný dospěl k závěru, že v průběhu správního řízení žalobkyně a) neuvedla žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjela ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Nikdy nebyla členkou žádné politické strany a nikdy neměla žádné problémy se státními orgány své vlasti. Po provedeném správním řízení nedospěl správní orgán k ani závěru, že by žalobkyně a) a její nezletilý syn mohli ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. V případě žalobců je důvodem podání současné žádosti o mezinárodní ochranu obava z návratu do vlasti kvůli špatné bezpečnostní situaci na Ukrajině a snaha o legalizaci dalšího pobytu v ČR. Správní orgán konstatoval, že tyto skutečnosti však nespadají pod výčet důvodů pro udělení azylu vyjmenovaných v § 12 zákona o azylu, jenž je taxativní, což znamená, že z jiných důvodů nelze azyl udělit. Správní orgán v této souvislosti zdůraznil, že mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu, je právním institutem výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoliv však před jakýmkoliv negativními jevy

v zemi jeho původu, nýbrž jen z důvodů upravených v zákoně o azylu. Mezinárodní ochranu ve formě azylu lze v souladu s příslušnými ustanoveními tohoto zákona udělit pouze osobě, která byla v zemi své státní příslušnosti pronásledována ze strany tamních státních orgánů pro své politické aktivity, rasu, národnost, pohlaví, náboženství či příslušnost k určité sociální skupině, nebo se takového pronásledování obává v případě svého návratu do země státní příslušnosti. V případě výše jmenovaných však správní orgán takové skutečnosti neshledal. K vysloveným obavám ze současné bezpečnostní situace na Ukrajině správní orgán konstatoval, že osoby, které byly donuceny opustit svou vlast na základě ozbrojeného národního nebo mezinárodního konfliktu, nejsou podle Příručky procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka podle Úmluvy oprávním postavení uprchlíků (Ženeva 1951) a Protokolu týkajícího se právního postavení uprchlíků (New York 1967), vydané Úřadem Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky v Ženevě v září roku 1979 považovány za uprchlíky, pokud nelze současně prokázat existenci jejich pronásledování z výše uvedených důvodů stanovených zákonem o azylu. Správní orgán zdůraznil, že přestože je bezpečnostní situace na jihu a východě Ukrajiny aktuálně složitá, a to zejména v důsledku separatistických tendencí místního ruskojazyčného obyvatelstva, anexi Krymu a bojů na východě země, kde Ruská federace přímo podporuje místní separatistické a teroristické ozbrojence s cílem znemožnit fungování ukrajinského státu v jeho stávající podobě, nelze na základě výše citovaných informací rozhodně hovořit o tom, že by na Ukrajině v současnosti probíhal vnitřní ozbrojený konflikt. V místě jejich hlášeného pobytu na Ukrajině k žádným bojovým operacím tudíž nedochází a bezpečnostní situace je tam standardní, na úrovni ostatních oblastí západní Ukrajiny. Správní orgán neshledal ani důvody pro udělení azylu ve smyslu § 13 zákona o azylu, ani humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu. Konstatoval, že žalobkyně a) neuvedla, a ani správní orgán nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žalobkyni a) či jejímu nezletilému synovi hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Správní orgán se dále zabýval otázkou, zda žalobkyni a) či jejímu nezletilému synovi hrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Ze skutečnosti, že v některé zemi panuje problematičtější situace v oblasti ochrany lidských práv, případně některých jejích aspektů, nelze rozhodně obecně vyvozovat, že veškerí obyvatelé této země jsou státními orgány země pronásledováni ve smyslu zákona o azylu či mezinárodních právních předpisů z oblasti uprchlictví. Každá podaná žádost o mezinárodní ochranu musí být posuzována striktně individuálně, na základě žadatelem uvedených skutečností a na pozadí informací z nezávislých a objektivních zdrojů. Dle správního orgánu lze doplňkovou ochranu v případě nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu shledat pouze tam, kde takové nebezpečí reálně a bezprostředně po návratu do vlasti hrozí, nikoli tam, kde vůbec nastat nemusí či může nastat jedině v případě přidružení se jiných okolností nebo skutečností, které dosud nelze předjímat. Správní orgán k uvedenému konstatuje, že nezjistil žádnou skutečnost, ze které by vyplývalo, že by byli žalobkyně a) nebo její nezletilý syn na Ukrajině vystaveni skutečně hrozícímu nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Správní orgán především konstatoval, že v případě žalobkyně a) se jedná o osobu, která nikdy neměla žádné potíže se státními orgány své země, a nikdy proti ní nebylo vedeno trestní stíhání. Správní orgán poukazoval na to, že jediným důvodem odjezdu jmenované z vlasti byl návštěva manžela a o mezinárodní ochranu dotyčná požádala pouze z důvodu současné bezpečnostní situace na Ukrajině. Podle výše zmiňovaných informací nic nenasvědčuje ani tomu, že by byla žalobkyně a) či její nezletilý syn v případě svého návratu

do vlasti jakkoliv postižen za svoji azylovou žádost v zahraničí. Správní orgán v případě výše jmenovaných posuzoval také otázku, zda jim v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Na základě výše uvedených informačních zdrojů i zpravodajství ČTK tak správní orgán shrnul, že v zemi původu žalobců neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobkyni a) a jejímu nezletilému synovi za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Případné vycestování výše uvedených žalobců po posouzení informací o zemi původu a skutečnostech sdělených žalobkyní a) nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky ČR. Manžel žalobkyně a) je občan Ukrajiny, dlouhodobě žije v ČR na základě povolení k trvalému pobytu a s dotyčnou se vzájemně navštěvovali, ve společné domácnosti spolu nikdy nežili. Svůj soukromý a rodinný život tak mohou realizovat ve své vlasti, popř. v zemi, kde získají oba povolení k pobytu. Realizace jejich soukromého a rodinného života tedy není vázána na pobyt v ČR. Správní orgán rozhodující ve věci tak na základě provedeného správního řízení dospěl k závěru, že výše jmenovaní žalobci nesplňují zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu.

O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalobci i žalovaný souhlasili.

Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (*dále jen „s.ř.s.“*) ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s.ř.s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Žaloba není důvodná.

Důvody pro poskytnutí azylu nebo doplňkové ochrany jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu případných porušení lidských práv a svobod, která jsou jak v mezinárodním, tak vnitrostátním kontextu uznávána. (viz. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5.11.2008, č.j. 9 Azs 14/2008-57). Udělení mezinárodní ochrany je tak pouze specifickým způsobem legalizace pobytu na území České republiky, a to z přesně vymezených důvodů. V projednávané věci je nepochybné, že právní postavení nezletilého žalobce b), jakožto žadatele o azyl, je v daném případě do jisté míry závislé na právním postavení jeho matky žalobkyně a). Tato v průběhu správního řízení neuvedla žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjela ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byla azylově relevantním způsobem pronásledována. Ve své žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedla, že není a nebyla nikdy členem žádné politické strany ani jiné organizace. Žalobkyně a) tak neuvedla skutečnosti, pro které by jí mohl žalovaný udělit azyl podle § 12 písm. a) azylového zákona. V případě nezletilého žalobce b) nelze s ohledem na jeho věk o uplatňování politických práv a svobod objektivně ani uvažovat. S ohledem na shora uvedené se soud ztotožnil se závěrem žalovaného, že v případě žalobců udělení politického azylu podle § 12 písm. a) nepřichází do úvahy.

Podle § 12 písm. b) zákona o azylu se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, čj. 5 Azs 36/2008–119, vyplývá, že: „pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu musí žadatel kumulativně splnit následující kritéria: (1) musí se nacházet mimo zemi svého původu (tato podmínka není explicitně v zákoně o azylu stanovena, neboť se presumuje z povahy věci); (2) musí mít odůvodněný strach [§ 12 písm. b) zákona o azylu]; (3) jemu hrozící újma musí dosahovat intenzity pronásledování [§ 12 písm. b) zákona o azylu ve spojení s definicí pronásledování nyní zakotvenou v § 2 odst. 8 zákona o azylu]; (4) ochrana v zemi původu selhala (§ 2 odst. 10 zákona o azylu); (5) musí být pronásledován z azylově relevantních důvodů [§ 12 písm. b) zákona o azylu]; a (6) nesmí se na něj vztahovat vylučující klauzule (§ 15 zákona o azylu).

Po prostudování správního spisu a napadeného rozhodnutí dospěl soud k názoru, že v daném případě nebyly všechny výše uvedené podmínky naplněny a úvaha žalovaného je v tomto bodě správná.

Aby bylo možné hovořit o pronásledování ve smyslu azylového zákona, musí být původcem pronásledování nebo vážné újmy státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy může být i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu, přičemž důvodem jednání musejí být pohnutky zákonem taxativně vymezené. Tedy osoba, která žádá o udělení mezinárodní ochrany, musí být pronásledována z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jejího posledního trvalého bydliště.

K tvrzení žalobců, že jsou na Ukrajině vystaveni výraznému národnostnímu a v důsledku toho i sociálnímu útisku a byli pronásledováni, kdy národnostní a v důsledku toho sociální útlak má rasový podtext, dále že žalobkyně a) již od počátku školní docházky čelila národnostnímu útlaku pro svůj původ a žalobce b) je utiskován zejména svými vrstevníky v předškolních zařízeních, soud poukazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, který uvedl, že: „je známým jevem v každé zemi (byť v některé více a v jiné méně, nicméně i v zemích nejvyššího standardu ochrany lidských práv a důsledně demokracie), že příslušníci určité rasy, národnosti, náboženského vyznání, sociální skupiny nebo politického přesvědčení se mohou stát u svých spoluobčanů právě pro tyto vlastnosti terčem ústrků, slovních i fyzických útoků, diskriminačních postupů při přístupu ke vzdělání, k výkonu určitých povolání, ba dokonce i přístupu na určitá místa nebo užívání veřejného majetku. Zdrojem takového nepřátelského jednání mohou být nejrůznější negativní lidské vlastnosti jako xenofobie, animozita, závist, msta za dřívější přikopání domnělá i skutečná, důvodná i nedůvodná obava o bezpečnost, náboženské důvody, strach z ohrožení sociálních jistot atd. To však samo o sobě není ještě pronásledování ve smyslu ustanovení § 12 zákona

o azylu (resp. ve smyslu čl. 1, bod A. 2. Úmluvy o právním postavení uprchlíků, publikované v České republice pod č. 208/1993 Sb.). Pronásledování není ani masový výskyt těchto jevů v určité zemi nebo její části za předpokladu, že tu nejde o součást státní politiky, že tedy nejde o jevy státní mocí buď přímo vyvolané, tajně podporované, státními orgány vědomě trpěné či státní mocí záměrně nedostatečně potlačované. Jestliže však orgány státní moci takové jevy cíleně potírají a čelí jim, nelze mluvit o pronásledování ani tam, kde možnosti státních orgánů nejsou dostatečné a taková opatření nemají trvalý a stoprocentní efekt“. (obd. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.2.2006, sp.zn. 4 Azs 208/2005, ze dne 15.12.2006, sp.zn. 4 Azs 209/2005, rozsudek Vrchního soudu v Praze sp.zn. 6 A 571/1994 a sp. zn. 7 A 754/2000).

Dále soud uvádí, že podle informace Ministerstva zahraničních věcí (dále jen „MZV“) ze dne 1.8.2014, čj. 110105/2014-LPTP existuje na Ukrajině možnost vyhledání pomoci v případě poškození způsobeného trestnou činností či porušování práv a svobod a také existuje pro tuto činnost opora v zákoně. Pokud byla žalobkyni a) způsobena jakákoliv újma, např. jak uvedla ve své žádosti o mezinárodní ochranu, jí byla odcizena kabelka nebo byla vystavena jakémukoliv útisku ze strany soukromých osob, mohla se obrátit na státní orgány. Žalobkyně a) sice v žádosti uvedla, že když volala na policejní stanici, nepomohli jí, nicméně ze shora uvedené informace MZV dále vyplývá, že proti postupu složek lze na Ukrajině podat u prokuratury, popřípadě u útvaru vnitřní kontroly policejního okrsku stížnost. Žalobkyně a) dále uvedla, že telefonovala na policii pouze jednou a další možnosti domoci se ochrany u státních orgánů nevyužila. Dle názoru soudu žalobkyně a) nevyužila všechny možnosti, které jí právní systém v zemi jejího původu nabízí k ochraně svých práv a zájmů.

K námitce žalobkyně, že sociálnímu útlaku čelila v poslední době, neboť neměla oporu v žádné rodině v domovském státě, jelikož její rodina žije v ČR a veškeré sociální zázemí, rodinu mají žalobci mimo území domovského státu a v zemi jejich původu je na ně nahlíženo jako na osoby, které snad mají mít jakési sociální zajištění díky příbuzným na „západě“, soud uvádí, že skutečnosti, které lze považovat za důvody pro udělení azylu jsou taxativně vymezeny, přičemž ekonomické a sociální důvody mezi ně nepatří. Ekonomické důvody nejsou v souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu důvodem ani pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. „Ani odkaz na neuspokojivou sociální situaci v zemi původu není dle ustálené judikatury zdejšího soudu sám o sobě způsobilý odůvodnit udělení mezinárodní či doplňkové ochrany a ani obavy z toho, že v případě návratu do vlasti bude stěžovatel nezaměstnaný, nelze považovat za hrozbu skutečného nebezpečí vážné újmy, jak je vymezena v § 14a zákona o azylu, resp. v čl. 15 původní i nové kvalifikační směrnice“.

(obd. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2007, č. j. 5 Azs 15/2007-79, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2007, č. j. 5 Azs 15/2007-79).

Rodinnou, sociální a ekonomickou situací se žalovaný zabýval při zkoumání podmínek pro udělení tzv. humanitárního azylu ve smyslu § 14 azylového zákona. Podle ustanovení § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu. Rozhodnutí o udělení azylu z humanitárních důvodů dle § 14 azylového zákona je věcí správního uvážení, kdy soud nemůže nahradit správní uvážení žalovaného vlastní úvahou o tom, zda žalobkyni a) uplatněné důvody v žádosti o mezinárodní

ochranu lze považovat za relevantní z hlediska zmíněného ustanovení. Je proto třeba, aby žalovaný v odůvodnění rozhodnutí uvedl úvahy či závěry, které se budou týkat případných důvodů pro udělení humanitárního azylu. Tuto povinnost žalovaný v napadeném rozhodnutí splnil.

Žalovaný v případě žalobců nezjistil žádný důvod, který by odůvodňoval udělení humanitárního azylu, když se při hodnocení zda existují v případě žalobců důvody, jež by byly podřaditelné pod neurčitý právní pojem „důvody hodné zvláštního zřetele“, zabýval zejména rodinou a sociální, ekonomickou situací žalobců, a přihlédl i k věku žalobce b). Žalovaný poukázal na to, že žalobkyně a) je plně svéprávnou osobou, která si na život vydělává prací. Přestože dostávala sociální dávky jako matka samoživitelka, svou ekonomickou situaci díky podpoře matky a posléze i manžela z ČR označila za dobrou. Zdravotně jsou na tom žalobci dobře. V ČR žije na základě povolení k trvalému pobytu manžel žalobkyně a), kterého zde však již v minulosti navštěvovali a on za nimi jezdil na Ukrajinu. Manžel je občanem Ukrajiny, svůj rodinný život a soukromý život tak mohou realizovat ve své vlasti, popř. v zemi, kde oba získají povolení k pobytu. Úvaha žalovaného založená na zmíněných skutečnostech nijak nevybočila ze zákonem stanovených limitů zákazu libovůle a soud shledal odůvodnění žalovaného o důvodech neudělení azylu z humanitárních důvodů za dostatečné a přesvědčivé. Dále soud uvádí, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok a žalobkyně a) se jeho udělení výslovně nedomáhala. V této souvislosti poukazuje soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20.2.2008, č.j. 1 Azs 6/2008-58, na nějž odkázal i žalovaný ve svém vyjádření, kde Nejvyšší správní soud uvedl, že: *„zdravotní stav může být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany jen zcela výjimečně. Tím méně pak může být důvodem pro úspěšnou stěžovatelskou žádost jeho tvrzení, kterým opětovně argumentuje v kasační stížnosti, že v zemi původu již ztratil rodinné zázemí i sociální zakotvení“*.

Soud se ztotožnil s argumentací žalovaného, že ani skutečnost, že žalobkyně a) žije na Ukrajině se svým synem v oblasti obývané volynskými Čechy, není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, neboť nespadá mezi zákonem taxativně vymezené skutečnosti pro její udělení.

K namítané bezpečnostní situaci v zemi původu žalobců soud uvádí, že Nejvyšší správní soud dovodil, že situaci na Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15.1.2015, č.j. 7 Azs 264/2014). Informace MZV ze dne 16.4.2014, č.j. 98524/2014-LPTP, potvrzuje, že z bezpečnostního hlediska je situace na západě a ve středu země, včetně hlavního města Kyjeva klidná. Informace MZV ze dne 1.8.2014 poté uvádí, že možnosti stěhování v rámci Ukrajiny jsou standardní, úřední omezení neexistuje. V praxi se lze dokonce přestěhovat a dlouhodobě žít jinde, aniž by to ukrajinské úřady zjistily. Zhoršená bezpečnostní situace na Ukrajině se týká pouze Doněcké a Luhanské oblasti, jedná se tak o 2 oblasti z celkového počtu 24, na něž je Ukrajina administrativně rozdělena a naopak se nejedná o oblast, kde žalobkyně a) a její syn v současnosti pobývají, tedy o Luck, který se nachází pod plnou kontrolou proevropsky orientované vlády premiéra

Jaceňuka. Soud se proto ztotožňuje s žalovaným v tom, že v zemi původu žalobců neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobkyni a) a jejímu synovi za vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.

K návrhu žalobců na provedení důkazů, tedy výsledku matky a manžela žalobkyně a), na jejichž základě by měla být podpořena tvrzení žalobců uvedená v doplnění žaloby, soud uvádí, že s ohledem na shora uvedené, kdy shledal, že tvrzení žalobců nezakládají právo na udělení azylu podle § 12 písm. a) či b), humanitárního azylu podle § 14 a doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu rozhodl, že žalobci navržené důkazy neprovede z důvodu jejich nadbytečnosti.

Dle názoru soudu byl postup správního orgánu v souladu s právními předpisy. Napadené rozhodnutí pak neshledal nezákonným a v rozporu s ustanoveními uvedenými v podané žalobě.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 29. ledna 2016

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová